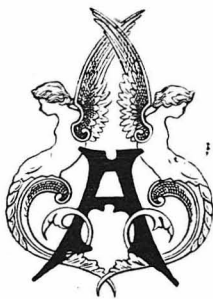

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΔΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΕΣΩΣ κατόπιν ο Λαμπρίος τράβηξε
ισα για την αίθουσα που βρισκόταν η
Ρόζα. Στο διάδρομο έτρεξε κοντά του η
γυναίκα του. Φαινόταν άποκαμωμένη απ'
την αγρύπνια, μα στα μάτια της έλαμπε
ένα φως χαράς κι' ελπίδας.

— Ο Λαμπρίος κατάλαβε άμέσως.
— Είνε καλύτερα ; ρώτησε.
— Ναι, Νύτη, ναι, είνε καλύτερα, ά-
ποκρίθηκε η γυναίκα του και τοδούφιζε
τό χέρι. 'Η μεγάγιστη την έσωσε. Τό
χρώμα της ζωής ρώδισε στα μάγουλά
της. Θά σωθί, Νύτη, θά ζήση!...

Δέν ήξερε πώς να έκφραση τη χαρά
της, τού προκάλει τρυφερά, όπως στα
περασμένα εκείνα χρόνια της πρώτης
ταν άγάτης.

Ο Λαμπρίος έννοιωσε — τώρα για πρώτη φορά — μά άνακού-
φισι, ένα χαλάρασμα. Ένα μεγάλο βάρος σηκώθηκε απ' την καρδιά
του.

Πραγματικά η Ρόζα ήταν καλύτερα.

Τό αιμα πού μεταγύστρεκε στις άρτηρίες της την είχε σώσει.

Ο Λαμπρίος τó άντελλήθη άμέσως αυτό, μόλις μπήκε στην αίθου-
σα. Τό πρόσωπο της Ρόζας δέν είχε πεία τη νεκρική εκείνη χλωμάδα,
εκείνο τó ξεθώριασμα τού θανάτου πού πλνσιάζει, τó πάνασμα πού
προκαλεί τó σταμάτισμα της ζωής. Μιά ελα-
φρά ζωηράδα, ένα ελαφρότατο ρώδιωμα ζωής
είχε άπλωθη στην όψη της νέας.

Ήταν βέβαια έξαντλημένη ακόμα. Δέν
μπορούσαν να μιλήση. Είχε πυρετό. Μα οι γαι-
τροί έλιπταν τώρα, δέν είχαν πεία τούς φό-
βους της νύχτας, της κρίσιμης και άγωνιώ-
δους νύχτας πούχανε περάσει...

Ο Λαμπρίος κάθισε κοντά στην κόρη του,
χωρίς να μιλά, βυθισμένος σέ σκέψεις. 'Η
Ρόζα θά γινόταν καλά πεία. Έπρεπε να την
στείλη σέ καμιά έξοχη, πολύ μακριά, για
ν' αναλάβη. Και, στό μεταξύ αυτό, να της
βρή έναν άντρα της έκλογής του και να την
παντρεύη. Έπρεπε να ξεχάσει τó παρελθόν.

Ο ζωγράφος δέν θά γινόταν ποτέ σύζυ-
γός της, έφ' όσον ζούσε αυτός...

'Η Λαμπρίαινα είχε καθίσει κι' αυτή τό-
ρα πλάι στό κρεβάτι της κόρης της και σκε-
φτόταν. 'Η Ρόζα της θά ήταν σ' ένα - δύο
μήνες, τó πολύ, στό πόδι. Και τότε... τότε
έπρεπε να κρατήσει τó λόγο της. Ο ζωγρά-
φος ήταν ο μόνος άντρας πού της ταίριαζε.

Θά την στείλω σ' ένα νησί, θά βρω τó
γαμπρό, θά πάμε μαζί ταξείδι, θά γνωρι-
στούν και θά τούς παντρεύω γρήγορα - γρή-
γορα, χωρίς πολλές σκέψεις, χωρίς πολλές
διατυπώσεις, σκεφτόταν ο Λαμπρίος.

Έτσι πρέπει να γίνη βέβαια, σκεφτόταν
η Λαμπρίαινα. Αυτό είναι τó σωστό και τó
δικαίο. 'Αγαπιούνται, της έθωσε τó αιμα του
για να την σώση, μόνο ν' αυτόν θά έντυ-
χίση...

Θά νικήσω κάθε έμπόδιο, διαλογιζόταν ο Λαμπρίος. Θά γίνη έ-
κείνο πού θέλω έγώ. 'Αρκετά πικραθήκαμε... ε.

Ο πατέρας της θά συμφωνήσει, σκεφτόταν η Λαμπρίαινα. Θά
πεισθί κι' αυτός πώς δέν μπορεί να γίνη άλλοιώς. Φτάνουν πεία η
σκληρότητες. Διαφορετικά θά κλείσω τά μάτια και θ' άφήσω τó νέο
να την κλέψη...

'Η μέρες τώρα περνούν ήσυχες για όλους.

'Η Ρόζα είναι πούδ καλύτερα. 'Η πληγή της κλείνει σιγά - σιγά.

'Η μητέρα της δέν λείπει, φυσικά, απ' τó πλευρό της.

Ο Λαμπρίος κυττάει τις δουλειές του και περμειώνει, πάντα σκλη-
ρός κι' άνένδοτος, γεμάτος σχέδια κι' άποφάσεις για τó μέλλον.

Ο Γαλάζης εργάζεται μέρα νύχτα στό άτελιέ του. Είναι ο μόνος
πού ρωδάει τó μέλλον. Κάτι τού λέει πώς θά βιάσανά του δέν τε-
λειώσαν ακόμα. Ζωγραφίζει, ζωγραφίζει ακούραστα, πουλάει τις ε-
κδόσεις του και υποβάλλεται σέ χίλιες δυό στερήσεις, για να μαζέψη
ένα ποσόν χρημάτων. Τι θά τó κάνει, δέν έχει καλή-καλά. Μα είναι
βέβαιος σχεδόν πώς θά ζητήσει αυτά θά τού χρειαστούν μια μέρα.

Τό καλοκαίρι πέρασε. Μπήκε τó φθινόπωρο. Ένα γκροπύ ζωγρά-
φον έξέθεσε στό Ζάπτειο τά έργα του. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ο Γα-
λάζης. 'Η έφημερίδες έγραψαν πολύ καλασεντικά λόγια για τούς πί-
νακας του.

Είνε πρώι. Ο ούρανός είναι γκριζός. Μιά από τις άλαφρές εκείνες

συννεφίες, τις τόσο γνωστές στην Άθήνα, γεμίζει την ψυχή μελαγ-
χολία...

'Η Ρόζα έπηρε τó γάλα της και ρίχνει γρήγορες ματιές στις έφη-
μερίδες πού της έφερε η νοσοκόμος. Πλάι της, στό κρεβάτι, κάθε-
ται η μητέρα της. Έχουν τώρα άρκετή ώρα πού δέν λένε λέξη.

'Η Ρόζα είναι νευρική, Θάθελε να σιγήσει, να κοιμηθή τις έφη-
μερίδες πού κρατάει μπρός της, χωρίς να τις διαβάση.

Θέλει να μύθη για τόν άγαπημένο της, να ρωτήση κάποιον γι' αυ-
τόν, μια ποιόν, ποιόν;

'Ημέρες τώρα την βασανίζει αυτή η σκέψις. Τι άπόγινε άραγε,
ύστερ' από τó δράμα πού συνέβη σπιτι του; Πού βρίσκεται ο Άν-
δρέας;

Δέν ξέρει ότι κέρδισε τη ζωή της, ότι γλύτωσε απ' τó θάνατο,
χάρις σ' αυτόν.

Δέν ξέρει τίποτα - τίποτα. Δέν φαντάζεται ότι ο νέος γνώρισε τη
μητέρα της. 'Η φίλη της, η Λευκή, πού θά της μιλούσε για δλ' αυτά,
πού θά την διεφώτιζε, βρισκόται ακόμα στην έξοχη. 'Αρchos έφέ-
τος να γυρίσουν στην Άθήνα, γιατί είναι η μητέρα της άρρωστη.

Τις πρώτες ήμέρες, η Λευκή πήγαινε τακτικά στην κλινική και
ρωτούσε για την κατάσταση της. Μα η Ρόζα βρισκόταν τότε μεταξύ
ζωής και θανάτου, δέν ήξερε πού βρίσκεται, δέν γνώριζε κανένα, είχαν
άπαγορεύει να την έπισκεπτούνται και να της μιλούν. Μολατούθα η
Λευκή κράτησε την ύπόθεση πούχε δώσει στό Γαλάζη. Τόν έδωποιου-
σε τακτικά για την κατάσταση της Ρόζας. Άλλοτε τόν ένθισκε στό
δρόμο κι' άλλοτε τούφριχνε μικρά σημάδια απ' τó μαλακόν της.
'Η θυσία τού ζωγράφου για να σώση τη Ρόζα είχε κάμει ζωηρή έντύ-
πωσι στό νέα και λυπήθηκε πολύ πού δέν έπαυ-
γε για την έξοχη και θά τόν άφινε χωρίς
είδησεις.

Έτσι η Ρόζα δέν είχε μάθει τίποτα απ'
όσα συνέβησαν. Από ποιόν να ζητούσε πλη-
ροφορίες; Κρατούσαν τó πράγμα μυστικό,
και μόνο έπισκέπται της ήσαν ο πατέρας
της κι' η μητέρα της... Έτσι, από μέρα
σέ μέρα, η άναπονοησία της μεγάλωνε.
'Αν δέν την έμποδίζαν, θά σηκώνονταν και
θάρτεχε έξω ζητώντας τον. Ανατέναζε
κι' ένπιγνε τούς λυγμούς της για να μην άν-
τιληφθούν τó μαρτύριό της. Τη νύχτα έκλαι-
γε κάτω από τó σκέπασμά της. Ψιθύριζε
σιγά τ' όνομα τού άγαπημένου της και τó
σπίθος της άνεδοκατέβαινε απ' τη λαχτάρα
της.

— Άνδρέα!... Άνδρέα!...

Μήπως τούχαν κάνει κανένα κακό; 'Η-
ταν τόσο σκληρός κι' άδυσώπητος ο πατέ-
ρας της!...

'Η Λαμπρίαινα δέν είχε καταλάβει στην
άρχη τίποτα απ' τó μαρτύριό αυτό της κό-
ρης της. Σιγά - σιγά όμως άντελλήθη τι γι-
νόταν στην καρδιά της Ρόζας της. Μάντε-
ψε τόν πόνο της. Και πήρε την άποφάσι
της. Θά της μιλούσε. Θά την καθήσυχαιζε,
θά την γέμισε χαρά κι' ελπίδα...

Τό πρωί αυτό έφριχνε απ' τó σπιτι, ά-
ποφασισμένη να δώση ένα τέλος στό βασι-
νοσήσιο πού ύφίστατο η Ρόζα. Σκέφτηκε
πολύ πριν τ' άποφασισή. Όλη νύχτα δέν
κοιμήθηκε. Μα τó πρωί τράβηξε για την

κλινική, έντελώς ήσυχη. Άρκετά βασανίστηκε
το παιδί της. Γιατί να την άφρινε να ύποφέρει τό-
σο; Έπρεπε μάλιστα να της είχε μιλήσει από ή-
μέρες πριν...

Έξασφα η Ρόζα, καθώς κύτταζε μια έφημερί-
δα, άφησε ένα ξεφαντίο και πινάχτηκε πάνω στό
κρεβάτι της. Τά χέρια της τρέμανε, τó φύλλο
θροούσε καθώς διάβαζε κάτι με συγκίνηση, με ά-
συγκράτητη ταραχή.

'Η μητέρα της άνησυχίσε. Έσκυψε κοντά της
και τη ρώτησε:

— Τι είναι, παιδί μου;

'Η Ρόζα δέν μπορούσε να μιλήση απ' την τσα-
χή της, απ' τη συγκίνηση της. Τά μάτια της ήσαν
καρφωμένα στην έφημερίδα, πού πήγαινε πέρα-δωθε
απ' τη δυνατή τρεμοίλα τών χειρών της.

'Η Λαμπρίαινα σηκώθηκε κι' άγκάλιασε τη Ρόζα:

— Παιδί μου, τί έχεις, Ρόζα μου; Τι σου συμ-
βαίνει;

'Η έφημερίδα έπεσε απ' τά χέρια της Ρόζας. Έ-
να δάκρυ κύλισε από μάγουλά της.

'Η μητέρα της άνησυχίσε. Δέν μπορούσε να κα-
τάλαβη τί συμβαίνει. Τι είχε διαβάσει λοιπόν η Ρόζα
στην έφημερίδα και συγκινήθηκε τόσο;

(Άκολουθεί)

Τούφριχνε μικρά σημάδια από τó μαλακόν της...

